

אור האמונה

פרשת בלק

שבת קודש * י' תמוז, תשע"ט

גיליון מס. 690

כל מטרתנו בהפצת העלון היא זיכוי הרבים. קחו חלק בהפצה ותזכו למתנות הנפלאות שמבטיחים חכמנו זכרונם לברכה:
"כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו" (פרקי אבות)
"כל המזכה לאחרים, אותה הזכות עומדת לו ואינה סרה ממנו" (הזהר הקדוש)
מותר להדפיס, לצלם, לשכפל ולהפיץ את העלון כנאמר: "אין חפץ ה' כי אם במי שמזכה את הבריות" (חסד לאברהם)

"וַיְרֵא בַלַּק בֶּן צְפּוֹר אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יְשׁוּרָאֵל לְאַמְרֵי." (כבג)

אמר הכתוב: "צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו" (תהילים לז). מיהו הרשע? זה בלק שהיה רואה את ישראל יושבים בנחת וענני כבוד מקיפים אותם. והמן יורד עליהם. והשלו עולה. והבאר מהלכת. ועמוד האש לפניהם. והיה רוצה להזיקם ולא הניחו הקב"ה, לקיים מה שנאמר (תהילים לג) "ה' לא יעזבנו בידו". (מדרש אגדה).

היעוד. זה התכלית. זה לא מדרגות של עובדי ה', "ואהבת" זה משפט שאומר כל ילד, כל בת, כל אחד.

אי אפשר לעשות כל מיני דברים משונים ולהגיד: מי אמר שזה אסור? איפה כתוב שזה אסור? בסדר, זה לא כתוב, אבל איך זה מסתדר עם "ואהבת", זה לא מסתדר, זה לא מתחבר, זה מה שמנתק אותך. העבודה העיקרית שלנו זה כל הזמן לבדוק אם אנחנו מחוברים או ח"ו מנותקים מהקב"ה. "אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש. שבתי בבית ה' כל ימי חיי". אני לא מבקש כלום, רק דבר אחד, רק בקשה אחת, להיות אתך, אני כל הזמן מסתכל אליך, מרים אליך את הראש, מחכה שתחזיר לי מבט אבא. כשזה קורה, אין דבר יותר מתוק מזה.

איך מגיעים לחיבור כזה? על ידי שמרבים לדבר עם ה'. בלק מבקש מבלעם לקלל. ומה עונה לו בלעם? "הן עם לבדד ישכון". איך אני יכול לקלל את היהודים, הרי הם מתבודדים, "הם עם קדוש כזה שהם מתבודדים בינם לבין קונם ושופכים שיחתם לפניו בכל פעם וחושבים בכל יום על אחריתם וסופם האחרון ועל ידי זה הם בטוחים מכל צר ואויב ומסטיין, כי הם מסתירים עצמם בצל כנפיו יתברך תמיד" (ליקו"ה ברכת השחר ה'פז).

אתה רוצה להרגיש מחובר לאביך שבשמים, תתבודד, תמצא לך פינה נסתרת בשדה, בבית, אפילו באמצע בית המדרש עם טלית על הפנים ואתה עם אבא.

שעת ההתבודדות הופכת את החיים למשהו כל כך אחר, כל כך איכותי, חיים של קירבת אלוקים אמיתית.. אנחנו צריכים לקבל על עצמינו את

וְאֶהְבֶּתָּ

כמה שה' אוהב אותנו. הוא לוקח את הרשע הכי גדול ובמקום הקללות שהיו מונחות לו כבר על קצה הלשון הוא שם לו בפה כאלה ברכות.

אנחנו לא יודעים באמת כמה ה' אוהב אותנו. אהבה אינסופית הוא אוהב אותנו. הוא עכשיו יהפוך את העולם בשבילנו. והזכות שלנו היא לא מהמעשים שלנו, אלא מעצם זה שאנחנו בנים למקום. "בני בכורי ישראל".

עבורכם ורק עבורכם בראתי את עולמי. כדי להוציא אתכם לחירות הפכתי סדרי בראשית, שיניתי מערכות טבע, הפכתי את העולם בשבילכם. האהבה האינסופית שהקב"ה אוהב אותנו אין לנו בכלל השגה בה, אהבת עולם אהבתנו ה' אלוקינו. בחרת בנו מכל העמים, אהבת אותנו ורצית בנו.

כל היהדות זה אהבה. המילה אהבה מופיעה כל כך הרבה פעמים ביחוד הכי גדול שיש לנו עם הקב"ה שזה "שמע ישראל". "ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך".

מי התחיל את העם היהודי? אברהם אבינו, עמוד האהבה. איך הוא התחיל את עם ישראל? הוא קיבל אהבה למשהו עליון ונשגב והאהבה הזו בערה בו עד שהיה מוכן בגלל האהבה הזו, להיכנס לתוך כבשן האש. כמו כל בעל תשובה שמגלה פתאום כזה אור גדול, שהוא מתחיל לרוץ אחריו, בלי לדעת, בלי להבין, עד שעוזב הכל מאחוריו ומתחיל חיים חדשים.

אהבה זה הכוח הכי גדול שיכול להיות בעולם. אהבה זה כוח שנגוד שום דבר לא יכול לעמוד. יש לנו מצווה לאהוב את ה' בכל הלב, בכל הנפש, זה

העבודה הפשוטה של קשר עם הקב"ה בחיי היום יום. קשר אישי, פשוט, טבעי. לא כזה קשר כאילו הוא נמצא במקום רחוק, אלא כאילו הוא נמצא פה, לידי ממש.

מה עוד יכול לעזור לנו להרגיש את ה'?' אם נראה טוב באחרים. זאת העין הטובה, שהיא זו שתוביל אותנו לחיים מאושרים כי זה כזה תענוג לראות רק טוב אצל השני. וגם אם יש רע, תתעלם, תהיה כמו הבורא יתברך: "דרך ה' יתברך להביט על הטובות שעושים, ואף שנמצא בהם גם כן מה שאינו טוב, אינו מסתכל על זה כמו שנאמר (בפרשת השבוע) 'לא הביט אוון ביעקב'. מכל שכן אסור לו להביט על חברו לרעה, למצוא בו דווקא מה שאינו טוב ולחפש פגמים בעבודת חברו, רק אדרבא, מחוייב להביט רק על הטוב. (רבינו הקדוש, ליקו"ת ז).

כדי להגיע אל האור מוכרחים לעבור דרך החושך! חוק של הבריאה! מי שלא הולך בחושך לא יכול לראות אור גדול. צריך להסתכל על החושך הזה מזווית קצת אחרת. צריך לזכור שהשם תמיד איתנו, אנחנו אף פעם לא לבד. הכל כבד, הכל קשה, חושך, אבל רק כביכול. כי באמת אין מקום בעולם שלא מקבל את החיות שלו מבורא עולם, אין מקום בעולם שלא תמצא שם רחמנות של השם. שם, בחושך, בכבודות, שם תחפש את השם, כי כשמוצאים אותו שם, יוצאים משם.

אתה רוצה להתחבר? תעבוד על המדות. תלמד לוותר. כשיצאו ישראל לגלות, מובא במדרש איכה כי ירמיה הנביא הפך עולמות למענם, קרא לאברהם יצחק ויעקב מקברם שבמערות המכפלה, וכן למשה רבינו מקברו, וכולם באו ובכו לפני ה', אולם דבר לא עזר - עד שבאה רחל ואז "קול ברמה נשמע, נהי בכי תמרורים, רחל מבכה על בניה", והקב"ה נענה לה ואמר "מנעי קולך מבכי ועיניך מدمעה כי יש שכר לפעולתך". אין זה שרחה אמנו נשאה חן בעיני הקב"ה יותר מהאבות הקדושים? כי האבות עשו מה שעשו מתוך מסירות נפש לה'. ואילו רחל עשתה את הויתור הגדול שעשתה כדי שאחותה לא תתבייש. מידות, מידות, כשחיים חיים של נתינה וחסד, חיים של אהבת הבריות, אז מחליפים תאוה באהבה, לקיחה בנתינה, אהבה עצמית באהבת הזולת. ככה מתקרבים אל ה'.

אני ממשיך הלאה, אני לא ידוע כלום, אם ככה בורא עולם רוצה שאני אעבוד אותו כעת, אז אני מוריד את הראש ועושה מה שאני יכול. כל דבר שעובר עליך, כל קושי, כל מיצר וכל בעיה, כל דבר שקורה לך בחיים ככה ה' רוצה שתעבוד אותו. נכון, מה שעובר עליך באמת קשה לך. אך שים את הקושי בצד ותתחיל להתבונן ולהודות על כל הניסים שה' עושה לך, על כל המתנות שקיבלת ממנו, תתחיל להרגיש כמה ה' אוהב אותך. ואז תיקח את הקושי והנסיון בעצמו ותשמח בהם. ה' מחליט איך תעבוד אותו, ומה שה' רוצה זה שתקבל את היסורים האלה באהבה. תשמח בהם ותגיד עליהם תודה כי הכל זה רצון ה' והכל לטובה.

זה העונג הכי גדול של הקב"ה. שהוא מתענג מהעבודה שעושים האנשים בעולם הזה. שנאבקים בחושך, שעוברים כאלה יסורים קשים. שהעולם כמו מתמוטט עליהם והם ממשיכים. אני בחלל הפנוי אבל אני יודע שאתה נמצא. אני בשיא החושך אבל אני מתחזק באמונה שהכל ממך אבא והכל לטובה.

כשמאמינים באמונה שלמה כי הקב"ה מלא רחמים, מתבטלות הקושיות. האמונה הזו ממלאת את האדם ברוגע ומעניקה לו את החוסן לעמוד בכל הנסיונות.

אני לא יכול לעשות היום כלום. אבל אני לא פוטר את עצמי, אני יודע שיש ה', אני יודע שיש קדושה, אני יודע שאני חייב להתקדש, אז אפילו שאני

לא עושה כלום כי אני לא יכול, לא במעשים וגם לא בדיבורים, אבל אני יכול להרגיש. יכול לרצות. יכול לייחל. יכול לאהוב. אתה לא יכול לעשות דברים גדולים? תעשה דבר קטן. תתפלל שמחר תוכל. רבנו הקדוש: "ואם אתה רחוק מאד מאד ממנו יתברך, ונדמה לך שאתה פוגם בכל שעה ממש נגדו יתברך, עם כל זה תדע שאיש כזה, שהוא מגושם כל כך, כל תנועה ותנועה שהוא מנתק עצמו מעט מעט מן גשמיותו ופונה להשם יתברך היא גדולה ויקרה מאד מאד. ואפילו נקודה קטנה מאד שהוא נעתק מגשמיותו אליו יתברך, הוא רץ בזה כמה וכמה אלפים פרסאות בעולמות עליונים". (ליקו"ת מח).

אתה חייב לזכור שמי שמעכב לך את הישועה זה ה' יתברך בעצמו שאוהב אותך אהבה עצומה ורק הוא יודע באמת מה טוב לך. רק לא ליפול ליאוש. רק לא להגיד אני רוצה למות ח"ו. כי אין אתה יודע מה יהיה ברגע הבא? העיקר זה לא לעזוב את הרצון והכיסופים כי כל המניעות הן בשביל שהאדם יגביר את החשק ואת הרצון! ככה להסתכל על הדברים! ה' יתברך מתפאר מאד במי שמחזיק ברצון למרות כל הקשיים, ועוד יותר במי שרואה מה שכבר קיבל והוא מודה ועובד את ה' בשמחה.

יהודים קמים מדי בוקר משנתם, ה' פוקח להם את העיניים והם רואים! אך למרבה הצער, כשמגיעים לברכה של "פוקח עוורים" אומרים אותה כמצוות אנשים מלומדה, במהירות, בלי כוונה, וככה עם שאר הברכות... נדיר למצוא יהודים שמברכים ברכות השחר מתוך רגש אמיתי של הכרת הטוב, מתוך התפעלות מהרחמים של השם, מהאהבה שלו.

התענוג הכי גדול שיכול יהודי להרגיש זה כשהוא דבוק בה', כשהוא אוהב את ה'. כל העניין שלנו בחיים זה הקשר והחיבור עם הקב"ה וכדי לזכות לחיבור הזה צריך לחפש כי הזמן איך לעשות את רצונו יתברך. "ה' יתברך העלים רצונו בהסתרות והעלמות גדולות, רק נתן כוח ודעת באדם שיבין מדעתו שצריך לבלות כל ימיו לבקש ולחפש אחר רצונו יתברך, ולבטל כל רצונותיו נגד רצונו יתברך". (ברכת השחר ה, ד).

כשאדם באמת רוצה לדעת מה ה' רוצה ממנו, הוא ידבר עם ה' ויבקש שוב ושוב, וה' יראה לו. מי שמתעקש לא להבין את הרמזים ששולחים לו, מי שמחליט שלא להתעורר בשום פנים ואופן, יכול למצוא את עצמו בסכנה גדולה. כאילו מן השמים מסכימים עם דרכו. שהרי "בדרך שאדם רוצה לילך, בה מוליכין אותו" (מכות י). כשאדם בוחר בדרך רעה, מנסים לעצור אותו, אך אם הוא מתעקש, פותחים לו פתח. זה בדיוק מה שקורה לבלעם הרשע. הקב"ה אוסר עליו ללכת עם אנשי בלק אבל הוא מתעקש כן ללכת, ואז אומר לו ה': "קום לך אתם" - ואת הסוף אנחנו יודעים.

הסיפור הזה צריך לשמש לנו תמרור אזהרה. כשמשימים ממש עוצרים אותנו, וכשהכל מתהפך לנו לנגד עינינו, אנחנו מוכרחים לעצור, להבין שמדברים אתנו. שרוצים שנשקיע בתכלית, במה שישאר לנצח, לא בהבלים ובשטויות.

ה' מדבר אלינו בכל מיני דרכים. פותחים ספר ומוצאים שם את התשובה לשאלה שכל כך מעסיקה אותנו לאחרונה. פתאום פוגשים חבר שלא ראינו הרבה זמן, פתאום מתבלבלים ונוסעים בדרך אחרת ושם קורה לנו משהו 'רק במקרה'. 'במקרה' שמענו משהו שבכלל לא שייך אלינו ולא נאמר לנו אך זה דבר שהוביל אותנו להחלטה חדשה בחיים שלנו. "אתה תומיך גורלי" - כל מיני 'טעויות' ו'צרכים' מקרים' מביאים אותנו למקומות חדשים ולהחלטות חדשות. יד מכוונת מובילה באין ספור צירופים ותנועות את המציאות שלנו אל עבר תיקונה. והתפקיד שלנו הוא לשפר ולשכלל את היכולת להתבונן במציאות ולראות בכל מקרה ומקרה את יד ההשגחה, את ידו של הקב"ה.

כלה בשחור לבן

ייתכן וכבר שמעתם את הסיפור המפורסם על הכלה שקפה שחור בוץ נשפך על שמלתה רבע שעה לפני חופתה. כאשר תקראו מה התרחש לפני ואחרי האירוע, תבינו שאפילו לא התחלתם לשמוע את הסיפור האמיתי...

אולי בימינו סיפור כזה לא היה עושה רושם גדול. כי התקשורת ממלאת את האנשים בכל כך הרבה אירועים, חדשות ו"נייעס" ביום אחד, שסיפור כזה לא היה תופס יותר מדי, אבל לפני חמישים שנה זו הייתה תקופה רגועה, אנשים לא ידעו מה מתרחש מעבר לשכונה שלהם, וכשסיפור כזה התרחש, הוא עבר מפה לפה תוך שהוא חוצה שכונות, ערים ואפילו מדינות.

הסיפור החל באירוסין רגילים של חתן רגיל עם כלה רגילה. מיד לאחר האירוסין פנתה אמה של הכלה לתופרת שתתפור לה את השמלה. התופרת הייתה אישה אלמנה קשת יום, אך אחת שידעה את המלאכה ואילו אם הכלה לא הייתה קשת יום. היא סתם נחשבה לאישה לא קלה... היו בה המון תכונות טובות, היא הייתה אם מסורה וטובה, אבל מאד, מאד, נקרא לזה, נחושה. היא ליוותה את התפירה בהערות ובביקורת, לא הייתה מרוצה מהתוצאה הראשונה וערכה מספר שינויים, לפעמים סותרים זה את זה. לאחר חודשיים של תפירה, כשהגיעה השמלה המוכנה, החליטה האם שאינה מוצאת חן בעיניה ופנתה לתופרת אחרת שנחשבה להכי טובה והכי יקרה באותה תקופה.

התופרת הראשונה נפגעה עד עמקי נשמתה מהדחייה. כל בעל מלאכה מצפה למחמאות בעבור עבודתו. כאן, לא די בכך שעבדה קשה פי שניים מכל שמלה, ולא זו בלבד שלא קיבלה אפילו מחמאה אחת - כעת גם חטפה דחייה מוחלטת של היצירה שתפרה. הכלה עצמה לא אמרה דבר לאמה. היא הייתה בת טובה ובעלת מידות, ונקרעה בתוך תוכה. מצד אחד, צערה של התופרת נגע אל לבה עד מאד, ומהצד האחר היא כיבדה את אמה ולא העזה להעיר שמדובר בפגיעה באלמנה, ושהיא רוצה לקראת חתונתה לצבור זכויות ולא חובות. ואם לא די בכל, החליטה האם שלתופרת לא מגיע שכר בעבור השמלה. זה כבר היה הקש ששבר את גב הגמל, והתופרת פנתה במר ייאווה אל אחות האם, הדודה של הכלה, שהייתה רבנית, וביקשה ממנה להתערב לטובתה.

הרבנית פנתה לאחותה והעמידה אותה על חומרת העניינים, אך אם הכלה לא שעתה לדברי אחותה. היא כעסה עליה ואמרה שאינה חייבת לקחת בגד שאינו מושלם וכי היא מבקשת מאחותה שלא תתערב בחייה. הכלה עצמה הייתה עדה לכל חילופי הדברים והדבר טרד את מנוחתה עד מאד. היא ידעה שהיא הולכת להיכנס לחופה עם שמלת כלה, שכרוכים בה צער, הלבנת פנים ואפילו עושיק של אישה אלמנה. הדבר גרם לה לצער ולכאב לב, ולמען האמת, גם לפחדים ולחרדות. בדמיונה, ראתה מלאכים רעים שחגים מעל החופה ומקטרגים על כך ששמחתה כרוכה בפגיעה אנושה באישה אלמנה. היא ניסתה לדבר על לב אמה בעדינות, אך זו חתכה את דבריה בנחרצות: "אם את מכבדת אותי - אני לא רוצה לשמוע מילה אחת על העניין".

יום החופה הגיע. שעתיים לפני החופה, הכלה בביתה עם ההכנות האחרונות, שותקת ומתייסרת, לבה עם אותה תופרת אלמנה שתשב בביתה ותביט בשמלת הכלה הדחוויה פרי עמלה. ושעה לפני החופה זה קרה. כוס קפה שחור שעמד על השולחן וכבר הספיקה להתקרר, מצאה את דרכה אל שמלת הכלה הצחורה והותירה עליה כתם שחור ומכוער, בלי ימחה. שלוש מתוך ארבע הנשים שהיו בחדר צרחו, ורק אחת נעלמה דום מרוב בהלה.

הכלה עצמה. "אני כל כך מצטערת", אמרה דודתה של הכלה, זו הרבנית. "זה היה בלי כוונה, אני פשוט הושטתי יד לזר הפרחים וזה פגע, אני לא מאמינה..."

האם, שלאחר הצעקה האחרונה מבטה היה קפוא לכיוון הכתם הענק של הקפה, מנסה להבין את משמעותו ואינה מצליחה, הביטה באחותה בכעס נורא. "למה?" היא סיננה, "למה לא נזהרת? הרסת לנו את החתונה". "אמא" מחתה הכלה ולא יספה. "מה אנחנו עושים כעת?" ייבבה האם. הדודה, הרבנית, הייתה הראשונה שהתעשתה. "יש לנו את השמלה הראשונה, ארוץ לתופרת ואקח אותה ממנה, בתקווה שלא נתנה אותה למישהי אחרת, ומיד קמה, יצאה מהמקום ורצה לכיוון בית התופרת. היה ברור שהאם אינה מאמינה לאחותה שזה קרה בלי כוונה. היא זכרה היטב את דברי המוסר של האחות, שנאמרו לה שוב ושוב, החשד ניכר היטב בפניה של האם, אך היא לא אמרה דבר. וכי תוכל להוכיח זאת?

עשרים דקות חלפו. הדודה חוזרת עם התופרת, לא היה זמן להתחשבות, הכל חשו להחליף את הקפה בוץ בלבן מבהיק, ובתוך מחצית השעה הייתה הכלה מוכנה לצאת מביתה, אמנם באיחור קל ואמנם בשמלת כלה פחות מפוארת, אבל כלה קורנת מאושר, בדיוק כמו שכלה צריכה להיות, ואפילו מעבר לכך. החתונה התקיימה והייתה שמחה מהרגיל. לא היה אחד מהנוכחים שלא ידע על הקפה השחור שכמעט הרס את שמחתה של הכלה, ועל הנס, שבמהירות נמצאה שמלה חלופית. איש לא שאל את עצמו כיצד נמצאה שמלה כזו, שלא הזדקקה לשום תיקונים, ואין ידעו היכן למצוא אותה. בעיני הנוכחים היה זה פלא שהתרחש לנגד עיניהם, והסיפור על "הקפה שנשפך רגע לפני החתונה" התפרסם בכל רחבי הארץ.

אבל הסיפור לא הסתיים בזה. לאחר תום החתונה ושבע הברכות, החלה האם להתרחק מאחותה הרבנית. בתחילה חשבה הדודה שדבר מקרה הוא, אך מהר מאד התברר שהאם פשוט כועסת על אחותה ומתכוונת לנתק עמה את היחסים. נעשו נסיונות פיוס שנתקלו בסירוב מוחלט מצד אם הכלה, ובאחד הנסיונות היותר חזקים יצא המרצע מן השק. "אני יודעת שהיא עשתה זאת בכוונה", אמרה האם. "זה ברור לי במאת האחוזים. רק אני יודעת איזה לחץ היא הפעילה עלי בין האירוסין לחתונה בנושא התופרת. אני סירבתי, והיא קמה ועשתה מעשה בריוני מאין כמותו. מי שמעזה לשפוך כוס קפה על שמלת כלה, אין לי חלק ונחלה איתה. היא אדם בלי מעצורים. איני מתכוונת לדבר איתה שוב. היא לא אחותי". ואכן, בין השתיים חל נתק של ממש. אמנם אם הכלה לא הסתפקה בזה וניסתה להכריח את הסובבים אותה לנתק גם הם קשר עם הדודה, אך לא עלה בידה. הכלה עצמה התקרבה מאד לדודה, הייתה זו הפעם היחידה שמישהו העז לעמוד בפני עוצמתה וכעסה של האם.

עשרות שנים חלפו. לכלה ההיא נולדו ילדים שגדלו ונישאו והביאו לה נכדים ולאמה נינים. סיפור הקפה התהלך איכשהו במשפחה בחיוך, אם כי ידעו כי החיוך הזה מסתיים על מפתנה של הסבתא.

בסוף ימיה של הסבתא, היא הלכה ונחלשה ועברה להתגורר בבית בתה, גיבורת הספור. הבת, ילדיה ונכדיה התמסרו לשרת אותה. במקביל להיחלשותה התרככה, ובתה חשה כי הגיע הזמן לשיחה שלה חिकתה עשרות שנים: "ראי אמא, אמרת הבת, "את זוכרת את יום החתונה שלי ואת כוס הקפה?" "ודאי שאני זוכרת", אמרה האם. "דבר כזה לא שוכחים לעולם." "את זוכרת שהאשמת את הדודה וטענת ששפכה את הקפה במתכוון?", "אני זוכרת", אמרה האם. "ואל תנסו לומר לי שהקפה נשפך מעצמו. תעשי לי טובה, אני אמנם זקנה וחולה, אבל טיפשה אני לא". "זה בסדר, אמא", אמרה הבת. "אני לא הולכת לומר לך שזה בא מעצמו, זה באמת נעשה במתכוון. אני עצמי ראיתי זאת במו עיני, לא אוכל להכחיש. צדקת. הקפה באמת נשפך

"אז מדוע? מדוע לא סיפרת לי זאת עד היום?" משום שהדודה בעינייה החדות ראתה מה שעשיתי. היא סימנה לי באצבע על פיה שאשתוק. היא מיד אמרה: 'אני כל כך מצטערת', ובעצם נטלה ממני את האשמה. ולאחר מכן, כשמצאה רגע פנוי, לחשה לי: 'אל תאמרי מילה. זה עלול להרוס את החתונה גם לך וגם לאמך. שתקי זהו'. מספר חודשים לאחר החתונה ניסיתי לשכנע את הדודה לספר לך את האמת, אבל היא השביעה אותי שלא לספר לך. 'אם היא הסתכסה איתי על חשד, קל וחומר שתסתכסך איתך על דבר ודאי. בשבילה ובשבילך עדיף שתחיו בשלום. כי סכסוך בכל מקרה יהיה כאן'."

הסתבת והאחות התפייסו בו ביום. הרבה בכתה הסבתא על קשיות לבה שגרם לה, כמו לרבים, להפסיד קשר עם הקרובים להם. עם זאת הודתה שהחלופה היתה קשה יותר - היא היתה מסתכסת עם בתה. מספר חודשים לאחר מכן היא נפטרה. שנה לאחר מכן נפטרה גם אחותה. ולפני שנפטרה, ביקשה ממני לעשות משהו עם הסיפור, להעביר מסר: "לעולם יהיה אדם רך קנה ולא קשה כארז'."

(חיים ולדר, אנשים מספרים על עצמם 2)

במתכוון. "סוף סוף יש מי שתעיד על האמת", נאנחה סבתא. "במשך כל השנים איש לא הבין מדוע הסתכסתית עם אחותי, אף שאמרת לי לכולם שהיא שפכה את הקפה על שמלת בתי בכוונה תחילה רבע שעה לפני החתונה... איני יודעת למה לקח לך כל כך הרבה זמן להודות בזה". "אומר לך, אמא, דודתי אסרה עלי לספר את האמת. ממש ביקשה והתחננה ואפילו הזהירה. זו הסיבה שלא סיפרתי לך". "נו, את רואה? כעת את מבינה מדוע כעסתי עליה כל השנים? לפחות הייתה מודה שעשתה זאת במתכוון. במקום זה היא רק דאגה שבתי לא תספר לי את האמת. את מבינה עם מי יש לי עסק? "לא אמא", אמרה הבת. "ישנה סיבה אחרת מדוע היא אסרה עלי לספר את האמת. האמת, אמא, שהקפה אמנם נשפך במכוון, אבל זו לא הייתה היא ששפכה אותו" "אלא מי?" "שאלה - זעקה האם. "זו הייתי אני!!! "מההההה???" "הייתי כלה כל כך עצובה ונפחדת. שהרגשתי שלא אוכל להיכנס לחופה עם שמלת כלה הספוגה בדם לבה של אלמנה. אמא, אני כיבדתי אותך, ניסיתי לומר לך, אך את לא קיבלת. לא הייתה לי שום דרך אחרת להימנע מזה. אז פשוט שפכתי על עצמי את הקפה השחור. זו הייתי אני, אמא. לא היא."

תפלה

רבונו של עולם!

תעזור לי ללמוד להתפלל על כל דבר ודבר כי יש הרבה דברים שאני לא מרגיש שום צורך להתפלל עליהם, כנראה כי אני חושב שאני יכול להסתדר לבד.

כמו למשל כשאני מרגיש לא טוב וכבר מבין שאין ברירה וצריך לקחת אנטיביוטיקה, אז אני כבר לא כל כך מתפלל כי ברור לי שתוך יום יומיים ארגיש יותר טוב כי האנטיביוטיקה

פועלת. או כשאני מבין שצריך לרסן קצת את הספור של העוגות כי אני רוצה להוריד במשקל, אני לא חושב להתפלל אליך ולבקש שתקח ממני את תאוות המתוק המתוק הזה, אלא פועל בכל מיני דרכים אחרות.

וככה יש עוד הרבה דברים בחיים שלי שאני בכלל לא חושב לפנות אליך כי נדמה לי שאם אני אעשה כך וכך וכך, אז אני בודאי אסתדר ובכלל לא מסתדר לי לפנות אליך אבא שתעזור

לי בעניינים האלה.

ריבונו של עולם, רוצה לזכור כל שניה ושניה שאתה עושה הכל, שאין דבר בעולם שקורה מעצמו, שאין דבר בעולם שקשה לך שהרי אתה כל יכול. זכה אותי אבא להתפלל על כל דבר ודבר, אבל לא מתוך חוסר האונים שלי כי לא הצלחתי לבד, אלא מתוך אמונה חזקה שעל כל דבר בחיים, צריך וכדאי ומתוק ונפלא כשפונים אליך אבא שבשמים, ומבקשים.

שבת שלום והנחה!
מנחם אזולאי

להורדת העלון: מאתר "אור האמונה" - ohrhaemuna.com
מאתר "לדעת" - <http://ladaat.info/gilyonot.aspx>
להצטרפות לרשימת התפוצה: r.m.azolai@gmail.com

בכל נושא אישי - ניתן לפנות לכותב העלון בפקס. 02-6242148
בכל נושא אחר - ניתן לפנות לטלפון 050-4178148
העלון טעון גניזה